

Mál nr. 186/2017**M og
vátryggingafélagið V vegna ábyrgðartryggingar sveitarfélagsins X.****Líkamstjón barns við að renna sér á sleða 21.2.2016.****Gögn.**

Málskot málskotsaðila, dags. 9.6.2017, ásamt fylgiskjöllum.

Bréf V, dags. 26.6.2017, ásamt fyrirsprungubréfi V til X dags. 29.12.2016 og svör X með bréfi dags. 4.1.2017.

Málsatvik.

Í gögnum málsins kemur fram að M var að renna sér á snjópotu við raðhúsallengju í sveitarfélaginu X. Í lögregluskýrslu er haft eftir M að hún hafi rennt sér efst úr brekku og hún hafi ekki náð að stoppa vegna hálku við göngustíg sem hafi verið neðst í brekkunni og hafi þannig runnið yfir hann og niður næstu brekku og endað inni í garði á tréþalli við húseign.

M telur að sveitarfélagið X beri ábyrgð á líkamstjóni M þar sem ekki hafi verið gerðar ráðstafanir sem X hafi verið skylt að gera á grundvelli reglugerðar nr. 942/2002 um öryggi leikvallataekja og leiksvæða og eftirlit með þeim. M telur að umrætt svæði sem hún var að renna sér á hafi verið leiksvæði í skilningi 3. gr. fyrrnefndrar reglugerðar, enda sé um að ræða leiksvæði annarra aðila en sveitarfélagsins þar sem börn eiga greiðan aðgang að eða ætlað börnum svo sem í eða við fjöleignarhús. M telur að starfsmenn X hefðu átt að gera sérstakar ráðstafanir til að koma í veg fyrir slyshættu og sérstaklega í ljósi þess að húsráðandi hússins hvar M lenti á tréþallinum hafði áður haft samband við starfsmenn X og óskað eftir úrbótum á svæðinu til að fyrirbyggja slys. Einnig vísar M til 8. t. II. viðauka fyrrnefndrar reglugerðar um hönnun sleðabrekku, þar sem kemur fram að við hönnun slíkra skuli koma fyrir bólstruðum stöðvunarhindrunum þar sem þörf er á. Það hefi ekki verið gert og séu skýr orsakatengsl á milli vanrækslu starfsmanna X á umræddum skyldum og líkamstjóni M.

V telur að X hafi ekki borið að grípa til sérstakra ráðstafana vegna aðstæðna í sveitarfélaginu á umræddum stað. Ekki hafi verið þekkt slys á umræddum stað áður en M slasaðist og hafi því ekki verið þekkt slyshætta á svæðinu.

Álit.

Í málinu liggur fyrir að haft hafði verið samband í lok nóvember 2015 við sveitarfélagið X vegna þess svæðis sem er á bak við húseign þá þar sem M slasaðist síðan í febrúar 2016. Verður ekki annað séð en að húseigandi hafi haft áhyggjur af því að hætta væri á að sleðar lentu inni í garði hjá honum ef ekkert væri að gert. Þegar litið er til gagna málsins verður ekki hægt að fullyrða að um leiksvæði hafi verið að ræða í skilningi reglugerðar nr. 942/2002 og verða ákvæði hennar ekki túlkuð þannig að starfsmönnum X hafi borið að gera sérstakar ráðstafanir vegna þeirra tveggja brekkna sem eru fyrir ofan húseignina sem M lenti á, þrátt fyrir almennar athugasemdir húseiganda um tveimur mánuðum fyrr. Verður því ekki fallist á skaðabótaskyldu X.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr ábyrgðartryggingu X hjá V.

Reykjavík, 29. ágúst 2017.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Sigurður Óli Kolbeinsson hdl.

Jón Magnússon hrl.